

de Sportwereld

NUMMER 1

JUNI 1997

HET ENIGE ECHTE TENNIS

door Cees de Bondt

Sampras, Krajicek en al die andere kampioenen spelen niet het echte tennis. Ook de ruim 750.000 leden van de KNLTB niet. Zoals de naam al aangeeft, de leden van de Koninklijke Nederlandse Lawn Tennis Bond spelen lawn tennis. Het klinkt wat arrogant, maar volgens de vijftig leden van de kleinste sportbond van Nederland, de NRTB, is er slechts één echttennis en dat is real tennis. Bij gebrek aan een real tennisbaan in eigen land, maken zij jaarlijks de oversteek naar het Verenigd Koninkrijk om aldaar hun kampioenschappen te houden: de Nederlandse Real Tennis Kampioenschappen.

De historische tennisfeiten liggen als volgt. Het huidige tennis werd geïntroduceerd door een Engelsman. Major Walter Clopton Wingfield kreeg op 23 februari 1874 octrooi voor zijn uitvinding lawn tennis. Wingfield was namelijk enigszins uitgekeken op het oorspronkelijke tennisspel, door hem met enige eerbied The Ancient Game of Tennis genoemd. Het oude spel was veel te ingewikkeld en de door vier muren omgeven baan te kostbaar, zo vond hij. Zijn lawn tennis was veel eenvoudiger. Wingfields tennisbaan kon bovendien

overal uitgezet worden, bij voorkeur op een fraai geschoren gazon. Twee wezenlijke elementen van het oorspronkelijke spel nam Wingfield over: de bal werd met behulp van een racket over het net gespeeld en de puntentelling 15-0, 30-0, enzovoorts bleef hetzelfde. Wingfields uitvinding zou The Ancient Game qua populariteit overvleugelen en werd in de volksmond al snel tennis.

Om verraaging te voorkomen, werd al in 1874 aan het oorspronkelijke tennis de term real toege-

voegd. De beoefenaars van het aloude tennis konden de lawn tennissers er zo fijntjes op wijzen dat er slechts één echt tennisspel bestaat. Real tennis krijgt vaak de eretitel The Royal Game of Tennis toebede-

zeker in Groot-Brittannië. Vrijwel alle koningen uit de Huizen

redactioneel

Voor u ligt het eerste nummer van De Sportwereld, nieuwsbrief van Stichting de Sportwereld. De Sportwereld geeft informatie over activiteiten van de Stichting. Daarnaast bevat de nieuwsbrief artikelen, reportages, boekbesprekingen en ander nieuws over de geschiedenis en de achtergronden van de sport. De nieuwsbrief zal vier maal per jaar verschijnen. Stichting de Sportwereld stelt zich ten doel: het bevorderen en uitvoeren van onderzoek naar de geschiedenis en achtergronden van de sport in de breedste zin des woords. Zij tracht dit doel te bereiken door het organiseren van bijeenkomsten (lezingen, studiedagen en werkgroepen), door het vervaardigen van publicaties (boeken en nieuwsbrieven) en door het leggen van contacten tussen beoefenaars van en geïnteresseerden in de geschiedenis en achtergronden van de sport. Wilt u ook de volgende nummers van de nieuwsbrief ontvangen? Meldt u dan aan als medewerker door bijgaande bon in te vullen.

INHOUD

- * Het enige echte tennis 1 * Olympisch kampioen roeien Jan Wienese 4
- * Boeken 5 * Nieuws 7

N I E U W S B R I E F

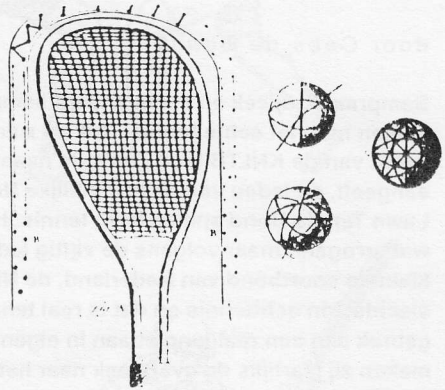
Tudor en Stuart waren of zelf enthousiaste spelers of toeschouwers.

Monniken legden de basis voor het tennis. De bakermat van het tennis is het Frankrijk uit de twaalfde eeuw. Monniken associëren we niet direct met sportieve uitspattingen, maar zij legden wel de basis voor het tennisspel. Binnen de ommuurde ruimte van de kloosterhoven sloegen zij, tussen hun godsdienstige verplichtingen door, enthousiast een bal heen en weer. Het zal er niet al te hevig aan toe zijn gegaan, de monnikskap mocht immers niet afgelegd worden. Van een racket was toen nog geen sprake. De monniken speelden met de palm van hun hand, vandaar de benaming die het spel kreeg: jeu de paume. Via het schuin aflopende dak boven de galerijen van het kloosterhof werd de bal opgeslagen naar de ontvanger. Precies deze karakteristieken van de kloosterhof, een hellend dak met de galerijen daaronder, vinden we terug in de real tennisbaan.

VORSTELIJKE TENNISBANEN

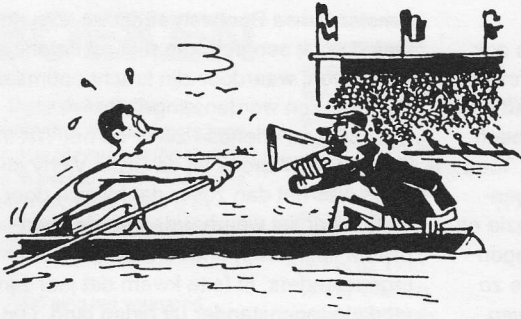
Tijdens de Gouden Eeuw was real tennis in onze gewesten het populairste balspel, zeker onder de gegoede burgerij en de adel. Ons land telde tussen 1550-1750 minstens 150 real tennisbanen. Volgens de Italiaan Antonio Scaino, de schrijver van het eerste tennisboekje (1555), kwamen kracht noch geweld bij dit nobele balspel van pas. Talent en een zekere ingetogenheid wat de uitvoering van de slagen betreft, zouden onveranderlijk zegevieren over brute kracht. Willem van Oranje was in aanraking gekomen met het tennisspel tijdens feesten en partijen op Engelse en Franse hoven en de prins liet al snel tennisbanen aanleggen bij de meeste van zijn residenties, zoals te Brussel en Breda. Deze prinselijke banen bestaan niet meer. Slechts de 'kaatsbaan' van de geuzenleider Hendrik van Brederode, gelegen bij Huis ter Kleef te Haarlem staat nog recht overeind. Dit gebouw uit circa 1560 doet nu dienst als kantoorgebouw. Dat het aloude tennisspel in die tijd diep geworteld was in

onze maatschappij blijkt uit de vele verwijzingen door schrijvers uit die tijd. Bredero en Vondel refereerden eraan en brachten het balspel met het racket maar al te vaak in verband met drank en uit de hand gelopen weddenschappen. Het spel zou zelfs in de loop van de achttiende eeuw aan dit negatieve beeld van de sport ten ondergaan. In Frankrijk en Engeland had het imago van tennis minder te lijden

van zedelijke beginselen. Daar bleef men ook in de negentiende en twintigste eeuw nog tennis spelen, na 1874 real tennis genoemd. Er is zelfs in Frankrijk een real tennisbaan die we in alle geschiedenisboekjes tegenkomen: de Royal Jeu de Paume-baan van het Paleis van Versailles. Kampioenschappen in real tennis bestaan er al sinds 1550. Geen enkele nog beoefende sport kent zo'n lange toernooi-historie. De eerste kampioenen, die Scaino in zijn boekje uit 1555 noemt zijn Fransen: Laches en Verdelot. Dit is niet verwonderlijk. Parijs alleen al bezat rond 1600 ruim 250 real tennisbanen. Tot ongeveer 1800 werden de internationale kampioenschappen dan ook door Fransen beheerst. De huidige wereldkampioenschappen real tennis worden trouwens nog steeds gespeeld volgens de spelregels van Scaino uit 1555.

Literatuur: 'Heeft yemant lust met bal of met reket te spelen...?' Tennis in Nederland tussen 1500-1800. Uitgeverij Verloren, Hilversum 1993. ISBN 90-6550-379-X, 179 blz., 129,90. Informatie: Nederlandse Real Tennis Bond, Sweelinckplein 19a, 2517 GM Den Haag.

IN PERFECTE BALANS

Jan Wienese, Olympisch
kampioen, roeien skiff,
Mexico Stad 1968

door Ruud Stokvis

Tot in de jaren zeventig was in Nederland het wedstrijdroeien op internationaal niveau een aangelegenheid van corpsstudenten. Die namen de sport wel serieus, maar in de onderlinge omgang praatten zij er tamelijk relativerend over. Jan Wienese was in de vrij grote groep van internationale toproeiers waarover Nederland in de jaren zestig beschikte een uitzondering. Hij kwam van de oude Amsterdamsche burgerroeivereniging De Amstel (opgericht in 1874), studeerde niet aan de universiteit en hij was, vaak in zijn eentje, buitengewoon geconcentreerd met zijn training bezig. Hij viel ook op omdat hij er anders uitzag dan de meeste roeiers. Die waren over het algemeen vrij lang van stuk. Jan Wienese was wat korter, hij had zware, sterk uitzierende pezige kuiten en bovenbenen, een niet al te brede borst-kas, lange stevige, eveneens pezige, armen en een

hoofd met een paar door-
dringende en felle ogen. Hij
straalde duidelijk kracht en energie
uit.

De corpsstudenten werden
opgevangen in roeiverenigingen
waar wel een sterke amateur-
traditie heerste, maar waar ook
ruime ervaring met het interna-
tionale wedstrijdroeien aanwezig
was. Oudere coaches, die na hun
afstuderen hun vrije tijd in de
verenigingen bleven steken,

droegen hun ervaring over op de jongere
generaties.

Bij de burgerverenigingen was deze know-
how van het toproeien over het algemeen
afwezig. Wienese moest het allemaal
alleen doen. Vermoedelijk heeft dat ertoe
bijgedragen dat hij een veel meer
professionele houding ten opzichte van zijn
sport ontwikkelde dan de meeste andere
roeiers van die tijd. Dat uitte zich onder
meer in een soms moeizame verhouding
met de nationale roeibond.

Op zijn dertiende, in 1954 begon hij met
jeugdroeien in een jeugdvier. Op De
Amstel ging dat, net als op de andere
burgerroeiverenigingen, met vrij gebrekkige
begeleiding. Dit brak hem op toen hij
achttien werd en aan het wedstrijdroeien
voor volwassenen moest deelnemen.
Omdat hij op De Amstel geen coach kon
vinden, stopte hij met roeien en ging hij
zwemmen.

Maar het jaar daarop, in 1961, kwam hij
toch weer bij zijn club terug en vond hij een
coach die hem in korte tijd de topgroep van
Nederlandse skiffeurs binnenloodste. De
drang om echt heel goed te willen worden
moet in belangrijke mate verworven zijn
binnen het gezin Wienese. Jan kon het
goed met zijn broer en twee zusters
vinden, maar hun verhouding werd ook
gekenmerkt door een sterke onderlinge
concurrentie op de meest uiteenlopende
punten. Vader en moeder Wienese waren
vol enthousiasme voor de sportprestaties
van hun kinderen.

Een van Jans zusters werd in 1960 tenniskampioen van Nederland. Zij is ook nog op Wimbledon uitgekomen. Technisch was zij niet zo heel goed, maar ze had een onverzettelijke wilskracht. Daarmee heeft ze haar broer ook nog wel geholpen. Toen hij in 1965 moest roeien tegen de legendarische Australische skiffeur McKenzie en hij angstig rondliep hoe hij ooit iets tegen die man kon beginnen, was zij het die zo op hem inpraatte, dat hij het vertrouwen kreeg dat nodig was om McKenzie te kunnen verslaan.

De mentale en fysieke conditie om echt tot de internationale top door te dringen verwierf hij tussen 1962 en 1964 tijdens zijn opleiding tot sportleraar aan het CIOS. In 1965 had hij het gevoel dat hij van iedereen kon winnen. Dat hij dat jaar 'slechts' een bronzen medaille won tijdens het EK in Duisburg weet hij aan zijn slechte verhouding met de nationale roeibond. Die had voor zijn gevoel niets bijgedragen aan zijn roeilooptbaan en vergde nu van hem dat hij zijn vakantie uitstelde om mee te doen aan het kampioenschap. Kortom hij had toen wel al de vorm, maar niet de juiste motivatie.

Roeien zonder blaren

Tussen 1964 en 1969 voltoidde Wienese de opleiding tot fysiotherapeut. Een beroep dat hij nog steeds beoefent. Een van fysieke gevolgen van het roeien is dat men eeltige handen krijgt. Voordat dit eelt zich tot een stevige dunne laag vormt, krijgt iedere roeier te kampen met blaren. Aan het begin van ieder trainingsseizoen is dat vrijwel onvermijdelijk. Wienese kon zich deze blaren door de aard van zijn vak niet veroorloven. Dat heeft mede bijgedragen tot het soort roeier dat hij is geworden. Hij moest het hebben van zijn techniek. Trainen op kracht en uithoudingsvermogen leverde te veel kans op blaren op. Onvergetelijk zijn de trainingen waarbij hij zijn boot vrijwel uitsluitend stil liet liggen, terwijl andere ploegen baan na baan op de

Amsterdams Bosbaan aflegden. Zijn doel was daarbij een perfecte rust en balans te verwerven, waardoor zijn kracht optimaal in snelheid kon worden omgezet.

In 1966 won Wienese zilver op het WK in Bled, in 1967 brons bij de EK in Vichy en in 1968 was het dan zover dat hij zich door niets meer liet weerhouden en de olympische titel greep, onbedreigd door zijn tegenstanders. In feite kwam dat jaar zijn sterkste tegenstander uit eigen land. Dat was de skiffeur Harry Droog, die hem versloeg op het NK. Gelukkig voor Wienese waren de olympische uitendingen daarvoor al vastgesteld. Droog ging, met Van Dis, in de dubbeltwee naar Mexico en won daar zilver.

In 1969 ging Wienese door met roeien, maar bij het EK werd hij laatste. De oorzaak was duidelijk. Na zijn overwinning kreeg hij zoveel uitnodigingen voor allerlei feestelijkheden dat er het grootste deel van het jaar van geconcentreerd en systematisch trainen weinig terecht kwam. Halverwege het seizoen daarna, in 1970, stopte hij met wedstrijdroeien. Maar ook nu, in de jaren negentig, roeit Wienese nog met enige regelmaat. Soms, als na een grote wedstrijd de rust op de Bosbaan is teruggekeerd, kunnen de laatste toeschouwers de gouden olympiër, in nog steeds perfecte balans, over het stilgevallen water zien glijden.

BOEKEN

E. Digby Baltzell, Sporting Gentlemen. Men's Tennis from the Age of Honor to the Cult of the Superstar. (The Free Press, New York 1995) ISBN 0-02-901315-1- gebonden 420 blz., met illustraties en index, fl. 59,10.

In 1968 ging het voorgoed verkeerd. Martin Luther King werd vermoord, studenten keerden zich tegen het gevestigd gezag en Wimbledon werd toegankelijk voor profs. Dat jaar markeerde het definitieve verval in eer en beschaving in de Amerikaanse samenleving in het algemeen en in de tennissport in het bijzonder. Dat beweert althans Digby Baltzell, emeritus professor in de sociologie en geschiedenis van de Universiteit van Pennsylvania en verslaafd aan tennis. Met zijn scherpe pen schetst hij de geschiedenis van het herentennis tussen 1880 en 1992. In zijn meeslepende studie bespreekt hij de mannen, de wedstrijden en de gedragscode van het tennis en plaatst die in een maatschappelijk verband. Het verdwenen amateurtijdperk van het tennis wordt met liefde geschetst. Voor 1968 lag de nadruk bij tennis op karakter, niet op geld. Baltzell gaat uitvoerig in op de aristocratische tenniscode van sportiviteit, haar wortels in de cricketsport en de verspreiding via elitaire kostscholen en universiteiten onder de Engels-Amerikaanse upper-class aan het eind van de negentiende eeuw. Het waardenpatroon van de gentleman lag aan de basis van het moderne tennis. Het ging om waarden als loyaliteit, zelfdiscipline, amateurisme en sportiviteit. Sportiviteit betekende: nooit vals spelen, beslissingen van de arbiter accepteren, stoïcijns een nederlaag verwerken en de tegenstander met respect behandelen. Deze

ongeschreven aristocratische erecode werd van generatie op generatie doorgegeven en bleef tot 1968 in zwang ondanks de democratisering van tennis na 1930. Jimmy Connors tegen Bill Tilden De erosie van standsonderscheidsende gedragsvoorschriften illustreert Baltzell aan de hand van biografische schetsen van tennissers.

Jimmy Connors en Bill Tilden vormen een mooi contrast. Connors is de representant van het tennis na 1968 en Baltzells favoriete zwarte schaap. Hij kon niets anders dan tennissen. Daarin was hij zeer begaafd, dat wel. Connors stond twintig jaar in de top tien en was de eerste dubbelhandige speler die Wimbledon won (1972). Maar ook was hij een verwend joch en allerminst een gentleman. Op de universiteit speelde hij al vals, want hij liet zijn scripties tegen betaling door een medestudent schrijven. Op het tennisveld was hij de aanstichter van twee gedragsvormen die in het tennis nu schering en inslag zijn: hij introduceerde het kreunen en hij was de eerste die de bal eindeloos stuitte voor het serveren. Daartegenover staat het leven van William Tilden de Tweede (1893-1953). Tilden was het voorbeeld van een gentleman die meer kon dan tennissen alleen, hij schreef boeken over tennis en toneelstukken. Big Bill was volgens Baltzell de grootste tennissers van deze eeuw. Zijn erelijst was imposant. In de jaren '20 domineerde hij het heren-

Tilden Tennis Tour, Inc.

226 West 47th Street, New York, N. Y.

Presents

"Big Bill" Tilden { 7 Times U.S. Champion
10 Times Ranked 1 in U.S.
(11 Years on U.S. Davis Cup Team

"K" Kozeluh | 5 Years World's Pro Champion

And other World-Famous Stars to be Announced

NATION-WIDE TENNIS TOUR

Playing in

NEW YORK, MADISON SQUARE GARDEN	February 18
BALTIMORE	February 19
BOSTON	February 20
CINCINNATI, 19TH ARMOY	February 22
YOUNGSTOWN	February 23
CHICAGO	February 25
DETROIT	February 26
OMAHA	March 2

Indoor or Outdoor

Book Now

Book Now

Book Now

With BURT CORTELYOU, General Manager, Tilden Tennis Tour, Inc., 226 West 47th Street, New York, N. Y., for terms, details and dates

All indoor matches played on specially constructed courts of cork carpet supplied by the Armstrong Cork Company.

In writing give approximate seating accommodations, and for outdoor matches give actual size of open floor space.

Extra tennis equipment, including net, back-ups and balls, supplied by A. C. Spalding & Bros.

The new Spalding Tennis International Tour-Plus market used by Tilden on sale at all matches, or obtainable by order from TILDEN TENNIS TOUR, INC., 226 West 47th Street, New York, N. Y., or through any Spalding dealer.

On Sale at the Matches

TILDEN'S TENNIS BOOKS

"Glory's Net"—A thrilling novel of love, tennis and amateurtennis	\$1.00	"The Phantom Drive"—Short tennis fiction stories	1.00
"Match Play and the Spin of the Ball"	1.00	"The Pink Quarter"—Short stories for boys	1.00
"Match Play and the Spin of the Ball"—abridged edition	2.00	"Tennis for the Junior Player, the Club Player and the Expert"—A textbook of instruction	.90
		"Shouting Stars of 1937"	.90

also

"AMERICAN LAWN TENNIS"—the leading magazine on the game.

Tennis—Official organ of the U.S. I. T. A.

All these can be ordered by mail from TILDEN TENNIS TOUR, INC., 226 West 47th Street, New York, N. Y. BURT CORTELYOU, General Manager.

tennis en stond hij 6 jaar nummer 1 op de wereldranglijst. Hij won het herenknelspel van Amerika 7 maal achtereenvolgende en behaalde in totaal 22 grand slam titels. Het motto van Big Bill luidde 'Play tennis without fear of defeat and because it's fun, or don't play it at all.' Sporting gentlemen biedt meer dan aardige anecdotes. Het is een met liefde en visie geschreven geschiedenis over normen en waarden binnen de tennissport. Ondanks de eenzijdige nostalgische blik is het een aanrader voor elke lezer wiens belangstelling voor tennis verder reikt dan de vraag 'Hoe heeft Krajicek vandaag gespeeld?' (Wilfred van Buuren)

J. Bergsma, Ontberingen. De sport en zijn helden in de barre winter van '63 (Uitgeverij Scheffers, Amsterdam 1996) 125 blz., fl. 24,90.

'Gemiddelde temperatuur overdag: -3,6; gemiddelde minimum temperatuur: -7,2; gemiddelde maximumtemperatuur: -0,9; aantal vorstdagen: 82', noteert weerman Hans de

Jong in het voorjaar van 1963 in zijn weerdagboek. Een bladzijde verder: 'Schade door winter groter dan door watersnoodramp van 1953.'

Nederland heeft in de winter van 1963 te kampen met een van de koudste winters uit de geschiedenis van de meteorologie. Dorpen raken geïsoleerd, het weg- en waterverkeer en de luchtvaart hebben zwaar te leiden onder de extreme vorst, de ijsgang en de geregelde sneeuwval. Terwijl de politiek nog geen 'rilsnip' nodig vindt, wordt hier en daar geld ingezameld voor armlastigen, die in de problemen komen als gevolg van de hoge stookkosten. De barre winter van 1963 zal evenwel niet de geschiedenis ingaan als gevolg van de ontberingen die de 12 miljoen Nederlanders in de nadagen van het kabinet De Quay hadden te doorstaan. In de eerste plaats zal deze winter verbonden blijven met het peloton Elfstedenschaatsers dat zich op de vroege ochtend van 18 januari in Leeuwarden gereed hield voor de start van de twaalfde Tocht der Tochten. Onder de nerveuze rijders bevond zich, met rugnummer 157, de latere winnaar van deze Elfstedentocht, Reinier Paping. Met hem bereikten slechts 128 van de ruim tienduizend gestarte schaatser Leeuwarden. Dankzij de extreme omstandigheden en de eerste rechtstreekse televisiereportage van de Elfstedentocht zou Paping, getooid met witte schaatsmuts en donkere zonnebril, uitgroeien tot het blijvende gezicht van de winter van 1963.

In Ontberingen gebruikt de sportjournalist Jacob Bergsma de beruchte twaalfde Elfstedentocht als kapstok voor een schets van de sport in het begin van de jaren zestig in Nederland. In vogelvlucht passeert een grote stoet namen de revu: van Dick van Rijn via Arie Kleywegt, Jan van Beveren en Atje Keulen-

Deelstra tot Per Ivar Moe. In 38 hoofdstukjes, die soms niet meer dan één bladzijde beslaan, wordt een anecdotisch beeld geschetst van het sportklimaat van 1963. En dit is meteen ook een van de beperkingen van het boek. In de vlotte, journalistieke stijl waarin het geschreven is, biedt Ontberingen een lappendeken van petite histoire. Dat in deze bonte, en zeer leesbare verzameling schetsen evenwel 'de emancipatie van de Nederlandse topsport zichtbaar' wordt gemaakt, zoals de achterflap vermeldt, lijkt wat al te gewichtig gesteld. De situering van de start van de Elfstedentocht in Heerenveen doet bovendien vermoeden dat Ontberingen met de nodige journalistieke haast is uitgegeven. (Sjoerd van Tiel)

H. Sancisi-Weerdenburg en T. van Maaren (red.), De lokroep van Olympia. Uit de geschiedenis van de Spelen. (Universiteit Utrecht, Utrecht 1996) 108 blz., geïll., fl. 17.90.

De oprichter van de moderne olympische Spelen, Pierre de Coubertin, zag zijn geesteskind in de eerste plaats als een evenement van internationale sportverbroedering. De huidige IOC-voorzitter Juan Antonio Samaranch herleidde dit internationale aspect later in zijn enthousiasme tot de klassieke 'Spelen' in het klassieke

Griekenland. In bundel *De lokroep van Olympia* wordt echter duidelijk dat in de droom van Samaranch de wens de

vader van de gedachte is. In het klassieke Olympia mochten alleen Grieken meestrijden om de krans van olijftakken die voor de winnaars van de verschillende onderdelen gereed lag. Toch blijkt uit deze bundel essays over verschillende aspecten van de klassieke olympische Spelen dat er zeker ook sterke overeenkomsten zijn met de moderne spelen. In Olympia werd de basis gelegd voor olympische sporten die ook nu nog op het programma staan: hardlopen, speerwerpen, verspringen, worstelen, boksen en paardensport. En ook destijds gold het olympische toernooi als de meest prestigieuze sportwedstrijd, die winnaars grote roem opleverde. Desondanks sloop ook in de Oudheid al snel het materialisme binnen en werd de olijfkrans na verloop van tijd goed voor verschillende privileges, financiële voordelen en startgelden in andere wedstrijden.

In *De lokroep van Olympia* wordt in bijdragen van docenten en studenten Oude Geschiedenis en Archeologie van de Universiteit Utrecht ingegaan op verschillende aspecten van de klassieke olympische Spelen. Naast een aantal opmerkelijke overeenkomsten komen ook enkele hardnekkige misverstanden aan de orde. Zo wordt de marathon van 42,195 meter losgeweekt van de legendarische 'beroepsloper' Pheidippides en wordt de oorsprong van het looponderdeel gelegd bij de Franse oriëntalist en classicus Michel Jules Alfred Bréal. Deze wist De Coubertin ertoe over te halen de marathon in de eerste moderne olympische Spelen van 1896 te introduceren. Dit hoogtepunt van de Spelen van Athene zou de winnaar, de Griekse schaapherder Spiridon Louis, onsterfelijk maken. (Sjoerd van Tiel)

NIEUWS

Lezing over bijgeloof en sport

Op dinsdag 24 juni aanstaande organiseren Stichting de Sportwereld en de vakgroep Economische en Sociale Geschiedenis van de Universiteit van Amsterdam een lezing door Michaéla Schippers over Bijgeloof en Sport. Dit onderzoek heeft veel aandacht gekregen in de media. De lezing wordt voorafgegaan door een korte voordracht van Wilfred van Buuren over Joris van den

Oproep

Viert uw sportvereniging een jubileum? Organiseert uw sportorganisatie een symposium? Heeft u een boek of scriptie over sport geschreven. Meldt dit aan de redactie van de Sportwereld. Interessante informatie over sportgeschiedenis en de achtergronden van de sport zal worden opgenomen in deze rubriek.

Berghs klassieker *Mysterieuze krachten in de sport* uit 1941. U bent van harte welkom.

Plaats: P.C. Hoofthuis, Spuistraat 134, Amsterdam, zaal 560.

Aanvang: 20.00 uur.

Studiedag sportgeschiedenis

Op zaterdag 13 december 1997 zal een groots opgezette studiedag over sportgeschiedenis plaatsvinden. De organisatie wordt verzorgd door het Historisch Platform en Stichting de Sportwereld. Meer informatie hierover kunt u lezen in onze volgende Nieuwsbrief.

Goud

In de bundel

Goud staan 50

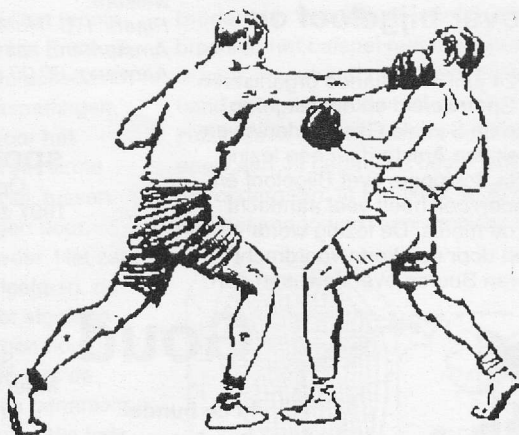
verhalen over de

Nederlandse atleten die in de afgelopen honderd jaar olympisch goud hebben veroverd. In Goud vertellen de kampioenen over hun olympische ervaringen. De voorbereidingen op de wedstrijd. De sfeer, de spanning, de emoties... het moment van zegevieren. In Goud beleeft de lezer nog eens het succes van Anton Geesink, Ard Schenk, Yvonne van Gennip, Ellen van Langen en Bart Brentjens. Goud. Nederlandse Olympische Kampioenen. is een uitgave van Stichting de Sportwereld. Voor slechts fl.22,50 (incl. verzendkosten) krijgt u deze bijzondere uitgave van 180 bladzijden thuisgestuurd. Bestel het boek door fl. 22,50 over te maken op: ABN-AMRO bank rekeningnummer 62.01.45.323 t.n.v. Stichting de Sportwereld, Amsterdam o.v.v. Goud.

Sportgeschiedenis aan de Universiteit van Amsterdam

Aan de Universiteit van Amsterdam kan men zich sinds kort bekwamen in een nieuw specialisme: sportgeschiedenis. Bij de vakgroep Economische en Sociale Geschiedenis is een werkgroep Sportgeschiedenis opgericht. Aanvoerder is dr. Theo Stevens. Deze historicus verklaart: 'Wij zijn geen sportfanaten die op de universiteit hun hobby gaan botvieren, wij zijn wetenschappers. Achtergronden van sport zijn van groot belang. Er zit toekomst in dit vakgebied, de know-how die wij hier willen gaan opbouwen is zeer bruikbaar voor beleidsrapporten van sportbonden en het ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.' Momenteel verzorgt Stevens een werkcollege over het onderwerp 100 jaar Olympische Spelen en Nederland. Verder kan men een scriptie schrijven over sporthistorie of een literatuur-tentamen afleggen. Op de literatuurlijst staan titels van coryfeeën in het sportonderzoek als Holt, Guttman, Stokvis en Van Bottenburg. Informatie: Th. Stevens, tel: 020—5254492.

COLOFON

De Sportwereld is een uitgave van Stichting de Sportwereld.
Redactie: Wilfred van Buuren, Sjoerd van Tiel en Oscar Steens.

Redactieadres: Stichting de Sportwereld, Postbus 11781, 1001 GT Amsterdam. Telefoon: 020-6928903.
Bijdragen: Artikelen, boeken ter recensie, besprekingen, nieuws en andere mededelingen voor de redactie zende men naar bovenstaand adres. Kopij dient te worden aangeleverd op diskette en op papier.
Uitgebreide richtlijnen voor auteurs zijn op aanvraag te verkrijgen. Abonnementen: De Sportwereld verschijnt vier keer per jaar. De Nieuwsbrief is alleen beschikbaar voor medewerkers van Stichting de Sportwereld.
Contributie per jaar: Medewerkers fl. 30,-/Studenten fl. 25,- Instellingen fl. 40,-. U kunt medewerker worden door uw contributie over te maken via bank of giro: ABN-AMRO rekening 62.01.45.323 t.n.v. Stichting de Sportwereld, Amsterdam.